

ben, hogy valamelyes emberi gyarlóság ki ne maradjon az ő alakjából, ott ül egy kis erdélyi ravaszság.

Lehet, hogy ez a jellemzés hatásos, de valószínűtlenebb akkor sem lehetne, ha véletlenül versben volna is írva.

Mi, erdélyi magyarok, a Kemény Zsigmond felidézett lelkébe nézve, hálával gondolunk reá, aki a mi erdélyi hivatásunk nemes öntudatát előtünk hordozta és éjszakánkat bevilágítva, ma is kötelességünk rendületlen teljesítésére ösztönöz.

Makkai Sándor.

A JÖVŐ ÉNEKE.

*Van-e még hite letiport népnek?
A döbbenettől elnémult ajkon
Támad-e daccal új magyar ének?*

*Uram, a mélyből zendül-e zsoltár
Hálaadással, hogy hű népednek
Gondviselője újra te voltál?*

*Zúg-e viharként diadalének
Havas bércektől kéklő vizekig,
Hogy vége szakadt a magyar éjnek?*

*Már hallom, sokszor fülembé csendül
Álmatlan éjek kéklő hajnalán,
Mikor szobámban fátyolos csend ül.*

*Már hallom sokszor, hogy zengő dalban
Valahol távol, milliók ajkán
Száll föl az égre diadaldallam.*

*Messze morajló ősmagyar orkán,
Jövők éneke száll le a völgyre,
S tüzek gyúlnak ki a hegyek ormán.*

*Mint fáradt őrszem, a hajnalt várom,
S várom a zúgó, boldogan síró
Viharszületést ott a határon!*

Vöröss József.